

๑

พุทธศักราช ๒๔๘๓

เครื่องบินโจมตีวอต คอร์แซร์ และเครื่องบินขับไล่เคอร์ติส ฮอว์ก บินสกัดเครื่องบินรบต่างสัญชาติจำนวนสี่ลำที่รุกล้ำเข้ามาเหนือน่านฟ้าไทย แม้จะผลัดกันบินรุกและรับอยู่หลายนาที แต่เมื่อใกล้ถึงจุดที่ต้องปะทะ ฝ่ายผู้บุกรุกกลับร่นหนีข้ามไปน่านฟ้าของประเทศเพื่อนบ้าน สองนักบินกองทัพอากาศไทยบินลาดตระเวนต่อจนมั่นใจว่าเจ้าโมราน โซลนียอร์ สี่ลำที่ร่นถอย จะไม่กลับเข้ามาในเขตน่านฟ้าของไทยอีกจึงนำเครื่องลงจอด

“ป่วนอีกตามเคย” ชายหนุ่มที่ลงมาจากเครื่องบินขับไล่เอย่กับคนที่เพิ่งลงมาจากเครื่องบินโจมตี

“ป่วนเพราะคิดว่าเราจะประมาท” ชายหนุ่มรูปร่างกำยำทว่าปราด-เปรี๊ยะตอบขณะวางฝ่ามือลงบนส่วนปีกของวอต คอร์แซร์ แล้วลูบไล่แผ่วเบาประหนึ่งกำลังสัมผัสเด็กชายตัวน้อยๆ ถ่ายทอดความไว้นิ่งเชื่อใจผ่านฝ่ามือ ผสานเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับอากาศยาน

“แต่พวกมันคิดผิด เพราะพวกเราไม่ได้ถูกฝึกมาให้ประมาท”

“เมื่อถึงเวลาพวกมันจะได้เห็นแสนยานุภาพของกองทัพอากาศไทย”
เรืออากาศเอก อนิลบถ วงศ์คณานต์ หรือเวหา ตะโกลเรืออากาศเอก
มนตรี เพื่อนนักบินร่วมรุ่นและร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กันมาตั้งแต่เรียนจบ
จากนั้นจึงพากันเข้าไปประชุมร่วมกับคณะที่รอท่าอยู่

เสียงเจ้านกยักษ์ที่ดังกระหึ่มอยู่บนฟากฟ้าพาให้เจ้าของเรือนร่าง
บอบบางที่ทอดตัวนอนบนสนามหญ้าากหนังสือนวนิยายเล่มโปรดขึ้นจาก
ดวงหน้าแล้วแหงนขึ้นมอง นัยน์ตาทวนแปลงประกาย มุมปากบางยกขึ้น
เป็นรอยยิ้มพิมพ์ใจ หญิงสาวย่นตัวลุกขึ้นนั่งแล้วโบกมือทักทาย ยิงเจ้า
นกยักษ์เคลื่อนที่ห่างไปไกลเพียงใดเธอก็ยิ่งชูแขนสูงขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่ง
บนฟ้าหลงเหลือเพียงกลุ่มเมฆสีขาว เสียงก็ก้องก่อนหน้าหลงเหลือเพียง
เสียงนกร้องจิ้งจอกดแซนลง รอยยิ้มหวานค่อยๆ เลือนหาย หญิงสาวเ้มปาก
แล้วถอนหายใจ

“โบกมือให้พี่หรือคะ”

ดวงตากลมโตเบิกกว้าง หันกลับไปมองตามเสียงเรียกแล้วคลี่ยิ้ม
สดใส หญิงสาวเอื้อมมือไปจัดระเบียบชายกระโปรงทรงสุ่มสี่เหลี่ยมที่แผ่
กระจายเต็มเสื้อ แล้วตบมือลงบนเสื้อเชื้อเชิญให้คนที่เดินเข้ามาหานั่งลง

“อ่านอะไรอยู่คะ” เจ้าของเสียงทุ้มถามหลังจากนั่งลงบนเสื้อเรียบร้อย
แล้ว

หญิงสาวหันไปหยิบหนังสือนวนิยายขึ้นมาเอียงให้คนถามเห็น
หน้าปก ก่อนจะวางลง หยิบสมุดขึ้นมาวางบนตัก จดปลายดินสอลงบน
หน้ากระดาษเพียงชั่วลมหายใจเข้าออก แล้วจึงยกสมุดหน้าที่เขียนขึ้น

“พี่เวหาถึงนานหรือยังคะ” อนิลบถอ่านข้อความบนหน้ากระดาษ
ก่อนตอบ “มาถึงเมื่อเช้าคะ”

หญิงสาวนามปักชำยิ้มกว้างจนเห็นไรฟัน แล้วลดสมุดลงเพื่อเขียน
บางสิ่งเพิ่มเข้าไป

‘คุณลุงกับคุณป้าไปวัด น้าไปซื้อของกับเพื่อน’

“แปลกจริง วันนี้ยายน้าไม่ยกบังคับให้เราไปด้วย” ชายหนุ่มเอ่ย
กั้วหัวเราะ ด้วยปกติอัปสรณา น้องสาวเพียงคนเดียวของเขามักจะขอร้อง
แกมบังคับให้หญิงสาวตรงหน้าไปไหนมาไหนด้วยเสมอ

‘ปรึกษาเพ็งสร้างใช้ค่ะ’

อนิลบถอ่านสิ่งที่หญิงสาวเขียนแล้วขมวดคิ้ว ก่อนจะขยับเข้าไป
ใกล้อีกนิดเพื่อวางหลังมือลงบนหน้าผากเนียน แม้ว่าหญิงสาวตรงหน้าจะ
ไม่ใช่พี่น้องร่วมอุทร แต่เขาก็รักและเอ็นดูเธอประดุจสมาชิกคนหนึ่งของ
ครอบครัว

“ตัวรุ่มๆ ยังปวดหัว เวียนหัวอยู่หรือเปล่า”

หญิงสาวส่ายหน้าพร้อมยิ้ม ไม่ว่าจะผ่านไปสักกี่ปี เขาก็ยังเมตตา
เธอเสมอ เคยใจดีกับเด็กหญิงศุภนุตลาเช่นไร สิบห้าปีผ่านไปก็ยังคงเป็น
เช่นนั้น

อนิลบถยี้กลุ่มผมสีน้ำตาลเข้มก่อนถามต่อ “อย่าบอกนะว่าออกไป
นอนที่ระเบียงอีกแล้ว”

ศุภนุตลายิ้มตาหยี แล้วก้มหน้าลงเขียนคำตอบลงในสมุด

‘พี่เวหาเก่งจังเลยค่ะ’

คนถูกชมว่า ‘เก่ง’ หรือตามองคนหยอดคำหวานกลบเกลื่อนความผิด
แล้วส่ายหน้าน้อยๆ ที่เขาเดาถูกใช้ว่าเก่งกาจสมคำป้อยอ แต่เป็นเพราะ
ปีแรกที่เธอย้ายเข้ามาอยู่ร่วมชายคา บิดามารดาของเขาต้องพาเธอเข้ารับ
การรักษาอัลบาตที่วันสัปดาห์จนทุกคนในบ้านเริ่มเป็นกังวล

เดชะบุญที่คืนหนึ่งอัปสรณาซึ่งหอบหมอนหอบผ้าห่มเข้าไปนอนกับ
ศุภนุตลาวิ่งมาเคาะประตูห้องเขายามดึก เพื่อเรียกให้ไปช่วยอุ้มเพื่อนสนิท
เข้ามานอนในห้อง เขายังจำภาพเด็กหญิงวัยเพียงเจ็ดขวบนอนหลับลึกอยู่
กลางสายฝนได้ขึ้นใจ ร่างเล็กเย็นเฉียบและสิ้นเทาแต่ยังคงหายใจสม่ำเสมอ
เปลือกตาปิดสนิท กว่าเธอจะตื่นจากนิทรากรรมณ์ อัปสรณาก็ช่วยเปลี่ยน

เสื้อผ้าชุดใหม่ให้เรียบร้อยแล้ว

“เคยสัญญาอะไรกับพี่ไว้จำได้หรือเปล่า หิม” อนิลบลเลิกคิ้วขึ้น

ศกุนตลาเผลอปาก เอนตัวลงซบลาดไหล่กว้างขณะจดปลายดินสอลงบนหน้ากระดาษไปด้วย เมื่อเขียนเสร็จแล้วจึงซ่อนตาขึ้นมองใบหน้าคมเข้มของเจ้าของไหล่

“ปักชำไม่ได้ลืมสัญญานะคะ แต่คืนนั้นพระจันทร์สวยมาก สวยจนปักชำมองเพลิน รู้สึกตัวตื่นอีกทีก็เปียกไปหมดแล้ว”

อนิลบลหลับตาอ่านคำแก้ตัวน่าเอ็นดูแล้วก็ได้แต่บังคับตัวเองไม่ให้ยิ้ม คนที่จำต้องแสวงตีบทเสริมเลิกคิ้วพร้อมกับยกไหล่โดยไม่เอ่ยสิ่งใด ร้อนถึงคนหลักลึงก็ต้องกระวีกระวาดอธิบายต่อ

“ความจริงปักชำอาจจะป่วยหนักกว่านี้ หากไม่สะดุ้งตื่นเพราะฝันว่าพี่เวหาเรียก ขอบคุณนะคะที่เข้าไปปลุกปักชำถึงในฝัน”

“หึ”

อนิลบลหลุดเสียงหัวเราะอย่างสุดจะกลั่น เห็นดังนั้นคนมีความผิดติดตัวจึงเปาลมออกปากด้วยความโล่งอก ศกุนตลากระพุ่มมือวางบนหน้าอกแกร่งแล้วลดีไปหน้ารูปไข่ลงแนบปลายนิ้ว

“ไม่ต้องขอโทษ ไม่ใช่ความผิดของปักชำ แต่ที่พี่ต้องว่าก็เพราะห่วง” ชายหนุ่มว่าพลางลูบกลุ่มผมสีน้ำตาลเข้ม

ศกุนตลาเอียงดวงหน้าพริ้มเพราขึ้นส่งยิ้มหวาน ถึงแม้เหตุการณ์เลวร้ายในอดีตจะส่งผลให้บางสิ่งในตัวเธอผิดแผกแตกต่าง แต่สิ่งนั้นก็หาได้บั่นทอนความสุขของเธอไม่ สิ่งสำคัญที่ถูกพรากไปไม่อาจมีสิ่งใดทดแทน แต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ยิ่งเมตตาส่งครอบครัวใหญ่ที่รักและเมตตาเธอมาชดเชย

“พี่เวหากินอะไรมาหรือยังคะ”

อนิลบลหลับตามองข้อความใหม่บนหน้ากระดาษแล้วส่ายหน้าช้าๆ “ยังคะ”

ศกุนตลาเอียงหน้าสบตาคนที่เธอเคารพเสมือนพี่ชายแล้วเบิกตากว้าง

อนิลบลเล็กคิ้วพร้อมยกมูมปากขึ้นคล้ายอมยิ้ม หญิงสาวจذبลายดินสอ
ลงบนหน้ากระดานอีกรอบก่อนจะดันตัวลุกขึ้นจากเสื่อ ยกชายกระบอง
ทรงลุ่มขึ้นแล้ววิ่งกลับเข้าไปในบ้าน

“พี่เวหารอสักครู่ นะคะ”

อนิลบลหลับตามองตัวอักษรบนหน้ากระดานที่วางทิ้งไว้แล้วส่ายหน้า
พร้อมยิ้ม นึกภาพความวุ่นวายในครัวออกโดยไม่ต้องตามเข้าไปดู ชายหนุ่ม
เอนตัวลงนอนราบ ยกแขนขึ้นก่ายหน้าผากแล้วหลับตาลง

โอ้รักเอ๋ย รักขึ้น ขึ้นจะขึ้น

สมใจเอ๋ยที่ได้เชยชม

สนิทสนมไม่รู้โรยรา

นี่คือใจสนองใจ

จึงได้ทำให้เบิกบานวิญญาน^๑

หมับ!

“ตาเถร!”

คนที่วิ่งบนปลายเท้าเข้ามาในห้องครัวหวั่นระว่นโดยที่สองมือยังจี้
สะเอวอวบของคนยืนยิ้มเพลงพร้อมกับเช็ดจานไปพลางๆ

“โอ้...คุณป้าคะ” ผ่องผ่องนลมหายใจ ตวัดตาค้อนผู้เป็นนายแต่พอ
งาม ก่อนจะหวั่นระว่นออกมาอย่างสุดกลั้น “นึกว่าเจอดีตอนกลางวันแสกๆ
เสียแล้ว”

“คุณป้าขาหิวหรือยังคะ” หญิงสูงวัยที่นั่งเด็ดผักอยู่กลางห้องครัว
ถาม ความจริงเธอเห็นหญิงสาววิ่งเข้ามาตั้งแต่แรก แต่ไม่ได้ร้องบอกแม่คน
อารมณ์สุนทรีให้รู้ตัว หรือจะนับว่าเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดกับคนข้างแกลังก็

^๑ เพลง “ใจสนองใจ” จากภาพยนตร์เรื่องกัลยาณี พ.ศ. ๒๔๗๔

ไม่ผิด

ศกุนตลาเดินไปยังมุมหนึ่งของห้องครัวเพื่อหยิบดินสอกับสมุดแล้วเดินเข้าไปหาคนถาม ก้มหน้าเขียนสิ่งที่ต้องการสื่อสารบนหน้ากระดาษแล้วเงยหน้าขึ้น

‘พี่เวหากลับมาแล้วค่ะป้าจวน’

“ตายจริง กินข้าวกินปลาหรือยังคะ” จวน แม่บ้านที่ดูแลครอบครัวนี้มานานถามกลับทันควัน

‘ยังค่ะ พี่เวหาอยากกลับมากินฝีมือป้าจวน’ คนช่างจำรรจาจะอ่อนผ่านตัวอักษร

“โอ พ่อคุณ” จวนยิ้มพราย ก่อนจะหันไปสั่งหลานสาวที่ยืนเช็ดจานอยู่อีกมุม “เอ็งยกขนมมเนยไปให้คุณเวหารองท้องก่อนไป”

“จ๊ะป้า” ผ่องขานรับ

ศกุนตลาจึงจดปลายดินสออีกรอบแล้วลุกขึ้นเดินไปหาผ่อง

‘พี่เวหาอยู่ในสวนข้างบ้านนะคะ’

“ค่ะ” ผ่องพยักหน้ารับรู้ก่อนจะเดินไปตระเตรียมของว่างอีกมุม

ศกุนตลาชะเง้อคอมอง ลุ้นว่าผ่องจะเปิดขนมใดใด เมื่อเห็นว่าหญิงสาวหยิบโถขนมสำปันนี่ที่เธออบควันเทียนเอาไว้ตั้งแต่เมื่อคืนขึ้นมาเปิด จึงเป่าลมออกปาก แล้วเดินยิ้มหวานไปช่วยจวนเตรียมสำรับอีกแรง

จวนมองใบหน้าแต่ยิ้มของหญิงสาวแล้วก็ได้แต่่อมยิ้มด้วยความเอ็นดู หลายเดือนที่ผ่านมาศกุนตลามักจะทำขนมใส่โถแก้วเตรียมไว้เช่นนี้เสมอ แม้จะฉะฉานบอกว่าเตรียมไว้สำหรับทุกคนในบ้าน แต่ขนมที่เลือกทำล้วนแล้วแต่เป็นงานโปรดของคนที่ออกไปปฏิบัติภารกิจเพื่อชาติ

“รับของว่างรองท้องก่อนนะคะคุณเวหา” ผ่องยอบตัวลงนั่ง วางถาดของว่างลงบนเสื่อแล้วเอ่ยกับผู้เป็นนาย

อนิลบถตันตัวขึ้นนั่ง ยกแก้วใส่น้ำใบเตยลอยดอกมะลิขึ้นจิบ แล้ว

หยิบขนมลำบับนี่ขึ้นมาพิศไกลๆ สูดกลิ่นกำจายของควันเทียนหอมเข้าปอด
ละเลียดชิมขนมรสละมุนลิ้นแล้วยกมูมปากขึ้น

“ฝีมือคุณแม่ไม่เคยตก”

ผ่องระบวยยิ้มบางๆ ก่อนจะแก้ความเข้าใจของผู้เป็นนาย “รสมือ
เหมือนคุณหญิงท่านเลยหรือคะ”

“หืม” คนเข้าใจผิดขมวดคิ้ว กัดขนมสีหวานในมืออีกคำแล้วจึงว่าต่อ
“ปักษาท่านี่”

ผ่องพยักหน้ารับน้อยๆ “ค่ะ ตั้งแต่คุณท่านบอกว่าคุณเวหาไกลจะได้
กลับบ้านแล้ว คุณปักษาก็ลงครวทำขนมใส่โกเตรียมไว้ไม่ได้ขาด ถึงเธอจะ
บอกว่าทำให้ไว้ให้ทุกคน แต่คุณน้าเธอรู้ทัน เย้าบ่อยครั้งว่ามีแต่เมนูโปรดของ
คุณเวหา”

เจ้าของเมนูโปรดระบวยยิ้มอ่อนโยน หยิบขนมลำบับนี่ขึ้นพอดิคำขึ้น
มาแตะจมูก ส่งเข้าปากแล้วหลับตาพริ้มเพื่อชิมซับความละมุนผ่านปลายลิ้น
สัมผัส เมื่อเห็นดังนั้นผ่องจึงค่อยๆ ลูกขึ้นแล้วเดินกลับเข้าไปในบ้าน จวบ
จนสำรับคาวหวานจัดเรียงบนโต๊ะอาหารเรียบร้อยแล้ว จึงออกมาแจ้งแก่ผู้
เป็นนาย

ภายในห้องรับประทานอาหาร ศกุนตลากำลังสำรวจความเรียบร้อย
โดยมีจวนยืนอยู่ข้างๆ ดวงหน้างามเอียงซ้ายขวาพินิจจาดำเนินอย่างถี่ถ้วน
เอื้อมมือออกไปขยับจาน ช้อน ส้อม ให้ได้องศากับแจกันดอกไม้ที่เธอเพิ่ง
จัดเสร็จแล้วจึงถอยออกมา กวาดตาสำรวจความเรียบร้อยโดยรวมอีกรอบ
แล้วคลี่ยิ้มกว้าง

คนมาใหม่ยืนกอดดอกพิงประตู่ห้องรับประทานอาหาร รอจนมั่นใจว่า
คนละเลียดลออด้านในเตรียมการเรียบร้อยแล้วจึงสาวเท้าเข้าไปยืนข้างๆ

ศกุนตลาหันมาส่งยิ้มหวานให้คนข้างกาย กุสีกุจขยับแก้มชี้เชิญ
ให้หนึ่ง อนิลภยยกมูมปาก วางมือลงบนศีรษะน้อยแล้วโยกอย่างไม่แรงนัก

“ปักษานั้นแหละนั่งลง” ชายหนุ่มว่าพลางขยับแก้มชี้ตัวข้างๆ กดสอง

บ่าบอบบางให้นั่งลง ผ่องเห็นดังนั้นจึงรีบไปเตรียมจานข้าวเพิ่มอีกชุด

“ใจคอปักชำจะให้พี่น้องกินข้าวคนเดียวหรือไร”

ศกุนตลาตอบรับประโยคดังกล่าวด้วยรอยยิ้มหวาน เอียงหน้าซบ
ต้นแขนแกร่งแล้วถูไถไปมา

จวนมองภาพตรงหน้าแล้วระบายยิ้ม รอจนผ่องนำจาน ช้อน ส้อมมา
วางเรียบร้อยแล้วจึงตักข้าวใส่จาน

“ขอบคุณครับป้า ข้าวสี่สวยเทียว”

“ข้าวหุงใบเตยค่ะ มื้อนี้คุณปักชำเธอหุงเองนะคะ”

“ขอบคุณนะคะ” อนิลบลหันมาเฝ้ากับหญิงสาวข้างกาย ศกุนตลา
รู้ว่าเขาชื่นชอบขนม อาหาร ตลอดจนเสื้อผ้าที่มี ‘กลิ่นหอม’ เธอจึงพิถีพิถัน
เป็นพิเศษ

ศกุนตลายิ้มรับ แล้วประนมมือไหว้เมื่อชายหนุ่มตักผัดผักใส่จานข้าว
ของเธอ สองหนุ่มสาวใช้เวลารับประทานอาหารค่อนข้างนานเป็นพิเศษ ด้วย
มีเรื่องราวมากมายมาเล่าสู่กันฟัง แม้วิธีการสื่อสารจะมีข้อจำกัด แต่เขากลับ
มีความสุขกับทุกตัวอักษรที่เธอถ่ายทอดผ่านปลายดินสอ อนิลบลหลุดเสียง
หัวเราะบ่อยครั้ง ยอมรับว่าการอ่านเรื่องเล่าผ่านหน้ากระดาษกลายเป็น
ส่วนหนึ่งของชีวิตตลอดสิบห้าปีที่ผ่านมา

๒

ศกุนตลานั่งลงกับพื้น แล้วรับชามกล้วยบวชชีจากฝ่องไปวางบนโต๊ะกลางของชุดโซฟาในห้องนั่งเล่น อนิลบถวางหนังสือลงแล้วยกมูมปากขึ้น

“นี่ก็อยากกินอยู่พอดีเหียว”

“พี่ฝ่องใจดีไปตัดกล้วยในสวนหลังบ้านมาให้ค่ะ”

“เป็นฝ่องดอกกรี่ที่รู้ใจฉัน” อนิลบถหยิบตาลงอ่านข้อความที่ศกุนตลาบรรจงเขียน ก่อนจะเงยหน้าขึ้นเอยกับคนใจดีที่วิ่งไปตัดกล้วยในสวนมาให้ ฝ่องหยิบตาลงอ่านข้อความบนหน้ากระดาษแล้วหัวเราะร่วน ใครกันหนอเกาะแขนหล่อนแล้วอดอ้อนเป็นข้อความหลายประโยค

“คุณป้าเขาบอกว่าถ้าดิฉันไปตัดกล้วยมาให้ เย็นนี้เธอจะตำน้ำพริกลงเรือให้กินค่ะ”

“อ้อ ที่แท้ก็มีคนติดสินบนดอกกรี่” อนิลบถว่าพลางตักกล้วยบวชชีสัณวลตาขึ้นมารับประทาน ก่อนจะเลิกคิ้วขึ้นเมื่อได้ยินเสียงเครื่องยนต์ดังเข้ามาในบริเวณบ้าน “หือ...เสียงรถ ใครมากัน”

ผ่องค้อมศีรษะลงเป็นเชิงขออนุญาตก่อนจะเดินออกไปจากห้องนั่งเล่น กิ่งเดินกิ่งวิ่งออกไปยังหน้าบ้าน

รถยนต์จอดเทียบหน้าบ้านหลังโอ้อ่า หญิงสาวใบหน้าสวยจัดผั่งข้างคนขับใช้ปลายนิ้วแตะสำรวจความเรียบร้อยของทรงผมที่ตัดเป็นลอนสลวย ก่อนจะเอื้อมไปหยิบข้าวของที่เบาะหลัง แล้วตั้งท่าจะเปิดประตูรถ

“ไม่ให้ฉันรอจริงรึวาด แล้วเธอจะกลับยังงัย”

เจ้าของใบหน้าสะสวยชะงักมือที่กำลังเปิดประตูรถ ชะงัดคอมมองไปยังรถยนต์สีครีมคันงามที่จอดสนิทอยู่ในโรงรถ แล้วจึงหันกลับไปตอบคำถามคนที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยรถ

“โอ๊ะ...ยายเดือน หากเธอรอ รถคันโก้ของเวหาก็คอดได้บริการฉันนะลิ” ตะวันวาดว่าพลงบู้ยไปไปทางรถยนต์คันใหม่เอี่ยมตรงหน้า

สกาเวเดือนชะงัดคอมมองตามสายตาของเพื่อนสนิทแล้วยกมูมปากที่แต้มสีแดงสดขึ้นเป็นรอยยิ้ม “ตายจริง รุ่นนี้ในพระนครมิใช่ไม่ถึงห้าคัน ฉันชักอิจฉาเธอแล้วลิ เวทานะเวหา เรียนมาด้วยกันแท้ๆ แต่ไม่เคยมองฉันบ้างเลย”

“บ้านะ เพื่อนกันทั้งนั้น” ตะวันวาดแสวงเอียงอายทั้งที่หน้าอกข้างซ้ายพองฟู ไม่ใช่เพียงสกาเวเดือนเท่านั้นที่รู้สึกเช่นนั้น สาวๆ ทั่วพระนครล้วนอิจฉาเธอไม่ต่างกัน

“เอาละๆ ฉันไปก่อนก็แล้วกัน ป้ากับแม่รอเฝ้าแล้ว”

“อืม เจอกันพรุ่งนี้”

“ยะ” สกาเวเดือนตอบ รอจนตะวันวาดลงจากรถเรียบร้อยแล้วจึงเหยียบคันเร่งกลับออกไป

“เวหาอยู่หรือเปล่า” ตะวันวาดถามแม่บ้านสาวที่ยืนสงบเสงี่ยมอยู่ตรงประตูเข้าบ้าน

“อยู่ค่ะ” ผ่องประนมมือไหว้ผู้มาเยือน ก่อนจะรับข้าวของในมือของหญิงสาวไปช่วยถือ

“ปักอะไรคะ สีสวยจัง”

ศกุนตลาวางผ้าที่ปักในมือลงแล้วหยิบดินสอขึ้นมาเขียน

‘ผ้าผ่านห้องนอนคะ ปักษาทำให้หน้าเป็นของขวัญวันเกิด แต่พี่เวหาอย่าเพิ่งบอกน้าคะ เป็นความลับ’

“มีแต่ของหน้า แล้วของพี่ละคะ”

ศกุนตลาเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของคำถามเล็กน้อย แล้วก็ลงจดปลายดินสออีกรอบ

‘ยังไม่ถึงวันเกิดพี่เวหานี้คะ’

“กว่าจะได้เป็นคนสำคัญต้องรอให้ถึงวันเกิด น้าน้อยใจจริงเทียว”

ศกุนตลาเบิกตาโพลง โบกไม้โบกมือพลวัน แล้วก็หันตัวดลปลายดินสออย่างคล่องแคล่ว

‘พี่เวหา คุณลุง คุณป้า แล้วก็หน้าคือคนสำคัญสำหรับปักษาเสมอทำของหน้าเสร็จแล้วปักษาจะรีบปักให้พี่เวหานะคะ ไวไกลถึงวันเกิดพี่เวหาจริงๆ ปักษาค่อยคิดหาของขวัญขึ้นใหม่ก็ได้คะ แค่ว่าเลิกตัวคิดจนนอนไม่หลับหลายคืนติด ปักษาทนได้’

อนิลบถอมยิ้มพลางขยับเข้าไปไกล้เจ้าของดวงตากลมเป็นประกายที่กำลังมองเขา นับวันยายตัวเล็กซ้กจะติดนิสัยของอัปสรนภาไปหลายกระเบียด มีอย่างทีไหนดลบหลังปลอบใจ แล้วต่อด้วยการค่อนขอตเรื่องต้องคิดหาของขวัญขึ้นใหม่ เห็นทีเขาต้องจับสองคนนีแยกกันบ้างเสียแล้วชายหนุ่มโยกศีรษะน้อยอย่างไม่แรงนัก

“ร้ายนักนะเรา เห็นทีพี่ต้องให้คุณแม่จับปักษากับหน้าแยกกันบ้างเสียแล้ว”

ศกุนตลาขุ่นคอ ร้องข้อมือหนาลงมาแล้วถุไถศีรษะกับต้นแขนแกร่งจากนั้นจึงผินหน้าขึ้นซึ่งเป็นจังหวะที่อนิลบถหลบตาลงพอดิ หญิงสาวยิ้มหวานประจบ ส่วนเจ้าของใบหน้าหล่อเหลานั้นยกมูมปากขึ้น ใช้มืออีกข้างจับปลายจุมูกันโยกไปมา

“เล่นอะไรกันอยู่คะสองพี่น้อง”

สองพี่น้องต่างสายเลือดในห้องนั่งเล่นเบนสายตาไปยังประตูห้อง ศกุนตลาขยับตัวขึ้นนั่งหลังตรงแล้วกระพุ่มมือไหว้ ในขณะที่อนิลบลเลิกคิ้วมองผู้มาใหม่เล็กน้อย

“อ้าว วาด มาได้อย่างไรกัน”

ตะวันวาดยิ้มพรายขณะเดินเข้าไปนั่งบนโซฟาอีกตัว “เจอมนตรีแฉนางเลิงคะ เลยรู้ว่าหาได้พัก”

“อ้อ” อนิลบลพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะหันไปถามแม่บ้านสาวที่ยอบตัวลงนั่งแล้วนำข้าวของที่เจ้าหล่อนถือมาวางบนโต๊ะกลาง

“บุหลันตื่นเมฆ จ่ามงกุฏ แล้วก็เล่นหัดจันคะ บังเอิญวาดผ่านไปแถวร้านขนมที่เวหาชอบเลยแวะซื้อมาฝาก” แม้ในความเป็นจริงเธอจะขอร้องแกมบังคับให้สกาเวื่อนรธพาเธอไปซื้อก็ตามที่

“ไม่น่าลำบากเลย”

“วาดจำได้ว่าเวหาชอบจิบชาเกลือขนม” ตะวันวาดยิ้มพรายให้คนที่เธอจำสิ่งที่เขาชื่นชอบได้ชื่นใจ แล้วเบนสายตากลับมาหาแม่บ้านสาวที่กำลังจะลุกขึ้น “วานหล่อนเอาไปใส่จานที่เถิด”

“ผมเพิ่งกินกล้วยบวชชีไป”

“โอ้...เวหา” ตะวันวาดลากหางเสียง “อย่าให้เสียน้ำใจวาดเลยนะคะ”

ศกุนตลาเบนสายตามองสองหนุ่มสาวที่ยึดบทสนทนาเอาไว้ทั้งหมด แล้วก้มลงหยิบดินสอขึ้นมาขีดเขียนบางอย่างลงบนหน้ากระดาษ

‘ปักชำขอตัวไปช่วยพี่ผ่องจัดขนมก่อนนะคะ จะได้ชงชามาให้พี่เวหากับคุณวาดด้วย’

อนิลบลพยักหน้ารับพร้อมรอยยิ้มบางๆ เมื่อได้รับอนุญาตศกุนตลาจึงลุกขึ้นเดินตามผ่องออกไปจากห้องนั่งเล่น หญิงสาวกุลิกุจจางซารสดีลงในชุดกาน้ำชาลายคราม นำชุดน้ำชาไปวางบนถาด ก่อนจะหยิบดินสอขึ้นมาเขียนสิ่งที่ต้องการสื่อสารกับผ่อง จากนั้นจึงเดินออกไปจากห้องครัว

‘ปักขาเวียนหัว ขอขึ้นไปนอนพักสักครู่นะคะ’

ศกุนตลาเอนตัวลงนอนบนเตียง ดึงผ้าแพรขึ้นมาห่มถึงคอ พลิกตะแคงข้าง ประกบมือวางบนหมอน วางศีรษะลงบนหลังมือแล้วหลับตาลง

เธอมักใช้การปิดเปลือกตาหนีความรู้สึกห่วงหวั่นในหัวงลึกที่ถูกผลึกตะกอนของความอาดูรเกาะกิน ตลอดสิบห้าปีที่ผ่านมา ไม่มีวันใดที่สมองของเธอจะลืมเลือนเหตุการณ์อันแสนเลวร้ายเหตุการณ์นั้น ยิ่งเธอพยายามสั่งตัวเองให้ลืมมากเพียงไร ภาพจำเหล่านั้นก็ยิ่งฉายชัดขึ้นทุกขณะจิต

แอ็ด...

ใบหน้าหมดจดขยับเพียงเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงเปิดประตูห้องนอน แม้ว่าคนที่บุกรุกเข้ามาจะกระทำกรอย่างเงียบเชียบ แต่คนแก่ลึกลับบนเตียงก็รับรู้ได้ถึงการเคลื่อนไหวที่กำลังคืบคลานเข้ามาหา

เบาะนอนยวบลงตามน้ำหนักตัวของคนที่เพิ่งนั่งลงริมเตียงผิที่เจ้าของห้องตะแคงหน้า ตามมาด้วยการทาบทามหลังมืออ่อนลงบนหน้าผากมน

“ไปหาหมอนะคะปักขา”

ศกุนตลาค่อยๆ ลืมตาขึ้นเมื่อประโยคอันแสนอบอุ่นจบลง หญิงสาวส่ายหน้าช้าๆ เป็นเชิงปฏิเสธ อนิลบถพลิกหลังมือที่ยังวางทาบอยู่บนหน้าผากน้อยขึ้น แล้วไ้ปลายนิ้วไปตามไรผมรอบกรอบหน้ารูปไข่

“ตัวรุ่มๆ เวียนหัวมากหรือเปล่า แล้วกินยาหรือยัง”

ศกุนตลาจำเป็นต้องปดด้วยการพยักหน้าแทนคำตอบว่าเธอกินยาแล้ว ทั้งที่ไม่ได้แตะยาแม้แต่เม็ดเดียว

“เช่นนั้นก็นอนพักสักบิ หากยังไม่ดีขึ้นต้องไปหาหมอนะคะ”

ศกุนตลายิ้มหวาน พยักหน้ารับแล้วหลับตาลง อนิลบถนั่งจ้องใบหน้าพริ้มเพราของคนบนเตียงหลายอึดใจ ก่อนจะลุกขึ้น จัดชายผ้าห่มให้คลุมเรือนร่างอรชรตั้งแต่ลำคอจนถึงปลายเท้า แล้วเดินออกไปจากห้อง ขณะที่

เสียงลมหายใจของคนที่เขาตั้งอย่างสม่ำเสมอ

คราแรกตั้งใจเพียงขึ้นมาอนเล่น แต่เมื่อได้รับสัมผัสอบอุ่นผสานความห่วงใยจากคนที่เธอเคารพรัก ความหวังหน่อกอย่างไม่ทราบสาเหตุที่กักร่อนความรู้สึกของเธอก่อนหน้านี้ก็พลันละลาย

‘พ่อจำ พ่อจำ ทะเลกว้างแค่นี้ไหนจ๊ะ’

‘เอ...กว้างแค่นี้ไหนกันนะ’ ชายวัยกลางคนอมยิ้มกับคำถามไร้เดียงสาที่เขาไม่อาจหาคำตอบได้

‘กว้างเท่าบ้านคุณลุงนากับคุณป้าบุหงาหรือเปล่าจ๊ะ’ เด็กหญิงวัยเจ็ดขวบถามต่อ

‘กว้างกว่านั้นหลายร้อยเท่า’

หนูน้อยทำตาوارก่อนว่าต่อ ‘อีกกี่วันเราถึงจะได้ไปทะเลจ๊ะ’

ร้อยเอกสฤทธหวัธระในลำคอ วางฝ่ามือหนาลงบนศีรษะน้อยแล้วโยกซ้ายขวาอย่างนึกเอ็นดู ‘อีกสองวันป้าก็จะได้เห็นทะเลแล้ว’

‘อีกสองวันป้าก็จะได้เห็นทะเลแล้ว’ หนูน้อยปักขาทวนประโยคด้วยใบหน้าที่ตมยิ้ม

ภาพบทสนทนาหาบนโต๊ะอาหารเลื่อนราง แทนที่ด้วยภาพบ้านพักตากอากาศสีขาวที่เบื้องหน้าติดกับหาดทรายละเอียดสะอาดตา เด็กหญิงตัวน้อยตื่นตื่นกับการได้เห็นทะเลครั้งแรกในชีวิต เธอวิ่งลงไปเล่นในน้ำสลับกับก่อปราสาททรายกับอัปสรนภา เพื่อนร่วมรุ่น และพี่ชายใจดีที่เคยเจอกันหลายหนยามเธอตามบิดาเข้าไปพบผู้เป็นนายที่บ้านหลังใหญ่ จนกระทั่งเย็นย่ำ แม้คุณป้าบุหงาจะนำขนมหวานจานใหญ่มาหลอกล่อ เธอก็ไม่อาจตัดใจจากน้ำทะเลและดอกไม้ใบหญ้ารอบๆ บ้านพักได้

‘ป้าขาขอไปหาพ่อนะคะ’ หนูน้อยขออนุญาต

คุณหญิงบุหงาปรายตาหมายจะกำราบ ทว่าเมื่อเห็นตาเป็นประกายของเด็กหญิงก็ไม่อาจทำใจได้ลง

‘พระอาทิตย์จะตกอยู่รอมร่อยังอยากเล่นน้ำอีก’

‘ปักขาอยากไปดูพระอาทิตย์ตกทะเลละ ปักขาไม่เคยเห็น’

ท้ายที่สุดคุณหญิงบุหงาจึงจำต้องอนุญาต เด็กหญิงตัวน้อยจึงกระพุ่มมือไหว้แล้วลุกขึ้นวิ่งออกไปจากห้องนั่งเล่น

ท้องฟ้าเหนือผืนทะเลยามสนธยาดงามจับใจ เด็กหญิงตัวน้อยที่ตามบิดาและผู้เป็นนายออกมารับลมนอกบ้านก้มๆ เงยๆ อยู่ข้างพุ่มดอกเข็ม เมื่อเก็บดอกเข็มได้ตามจำนวนที่ต้องการแล้ว จึงนำมาร้อยเป็นพวงมาลัย หนูน้อยมองพวงมาลัยแล้วยิ้มกว้างภาคภูมิใจในผลงานของตัวเอง ก่อนจะวิ่งไปหาบิดาที่กำลังยืนสนทนากับผู้เป็นนายอยู่ไม่ไกล

‘พ่อจ๋า ปักขาทำพวงมาลัยมาให้จ๊ะ’

‘มีแต่ของพ่อ หนูน้อยใจแย่’ ผู้เป็นนายของบิดาเฝ้าอย่างใจดี

หนูน้อยสบตาบิดาที่กำลังอมยิ้มอ่อนโยน เธอคล้องมาลัยดอกเข็มให้บิดาแล้ววิ่งกลับไปยังพุ่มดอกเข็มอีกรอบเพื่อเก็บดอกสีแดงเล็กๆ มาร้อยเป็นมาลัยอีกพวง ทว่าพวงมาลัยยังไม่ทันแล้วเสร็จ เสียงกัมปนาทที่ดังขึ้นจากด้านหลังก็เรียกความสนใจให้เธอหันกลับไปมอง

ปัง! ปัง! ปัง!

‘พ่อ!’

และนั่นคือเสียงสุดท้ายที่หนูน้อยเปล่งออกมาจากกันปั้นของหัวใจ เพราะหลังจากเสียงหวีดร้องนั้นสิ้นสุดลง ชีวิตของบิดาก็พลันมลาย หนึ่งชีวิตของบุคคลอันเป็นที่รักดับสูญลงพร้อมกับ ‘เสียง’ หวานใส นับจากวันนั้นก็ไม่มีใครได้ยินเสียงเจื้อยแจ้วของหนูน้อยที่ชื่อศกุนตลาอีกเลย

๓

เจ้าของเรือนว่างสะคราญก้าวขาลงจากเตียงนอนแล้วเดินไปเกาะ
ขอบหน้าต่าง ผินหน้าขึ้นมองเหล่านกที่บินถลากลับคั่นรังส่งเสียงร้องดัง
แข็งแะ อันเป็นสัญญาณว่าอย่างเช้าเวลาเย็นย่ำ ทั้งที่ตั้งใจจะขึ้นมานอนพัก
เพียงไม่นาน แต่กลับเผลอหลับเสียจนเต็มอิ่ม ศกุนตลาหลับตาลง ยกสอง
มือขึ้นคลึงขมับแล้วเดินออกจากห้องนอน

หญิงสาวเดินออกไปยังหน้าบ้านเป็นอันดับแรก สอดสายสายตามอง
ไปยังโรงจอดรถ แล้วพบว่า...รถยนต์สีครีมอันเป็นรถยนต์ประจำตัวของ
อนิลภมไม่ได้จอดอยู่ที่เดิม ศกุนตลาเ้มปาก สมองสิ่งให้จิตได้สำนึกพึง
ระลึกว่าถูกต้องแล้ว ไม่มีสิ่งใดผิด หากจะผิดก็ผิดเพียงตัวเธอที่ไม่เจียม
สิ่งที่เป็นไปไม่ได้กลับไม่รู้จักหักห้ามความรู้สึก เจ้าของใบหน้าหวานยก
มุ้มปากขึ้นเป็นรอยยิ้มบางๆ ทั้งที่แวต่ายังคงเศร้า เมื่อปรับอารมณ์ได้แล้ว
จึงเดินไปยังห้องครัว

“คุณป้าคะ” เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าเข้ามาในห้องครัว จวนจึงละมือ
จากการไขลกพริกแกงแล้วเงยหน้าขึ้นทัก

ศกุนตลาส่งยิ้มให้จวนกับผ่องเพียงบางๆ ทั้งที่อยากยิ้มให้กว้างกว่านี้ แต่ไม่อาจฝืนความหวือหวางบางอย่างที่กำลังปั่นป่วนอยู่ในอกข้างซ้ายได้ หญิงสาวเดินไปหยิบกระดากับดินสอแล้ววัดข้อมือ ก่อนจะนั่งลงข้างๆ จวนแล้วยื่นสิ่งที่เพิ่งเขียนออกไป

‘มีอะไรให้ป้าช่วยทำหรือไม่คะ’

“โอ้ แม่คุณของป้า ไม่สบายอยู่แท้ๆ ไม่นอนพักอีกนิดเล่าคะ” จวนว่า

“นั่นสิคะ หน้าตายังซีดเซียวนัก” ผ่องวางมิดทีแล้วดับหมูลงก่อนจะต่อประโยคจากผู้เป็นป้า

‘ป้าขออยากช่วยป้าจวนกับพี่ผ่องทำงานค่ะ’

ศกุนตลาจดปลายดินสอลงบนหน้ากระดาษอีกรอบ แล้วเอื้อมมือไปสัมผัสหลังมือที่ยาวนของจวนเป็นเชิงเสนอความช่วยเหลือในการไขลกพริกแกงที่หญิงสูงวัยทำค้างไว้

“ดื้อจริงเทียว” จวนว่า

ศกุนตลายิ้มรับบางๆ จับครกและสากแล้วออกแรงตึง ทว่าคนที่ครอบครองสองสิ่งนั้นอยู่ก่อนหน้ากลับยื้อเอาไว้

“คุณเวหาสั่งไว้ว่าวันนี้ห้ามตามใจคุณป้าซะเด็ดขาดค่ะ เธออยากให้คุณป้าพักผ่อน” ผ่องช่วยคลายความสงสัยให้เจ้านายสาวแทนผู้เป็นป้าที่ออกแรงประคองครกกับสากเอาไว้มัน

“เดินหาเสียตั้งนาน ที่แท้ก็มาป่วนป้าจวนกับพี่ผ่องอยู่ในครัว”

ศกุนตลา จวน และผ่องหันไปมองตามเสียง ผ่องวางงานในมือลงแล้วเดินออกไปรับของจากผู้มาใหม่ ในขณะที่จวนรีบเอ่ยขอความช่วยเหลือทันควัน

“คุณน้ามาก็ดีแล้วค่ะ ช่วยป้าห้ามคุณป้าซะที”

“ตัวแกล้นป้าจวนกับพี่ผ่องนี่รี ป้าชา” อัปสรณา หรือณภา บุตรสาวคนเล็กของพลโทหนักกับคุณหญิงบุหงาตาม

ศกุนตลาลุกขึ้นตัวดิ้นสอแล้วยื่นกระดาษออกไปด้านหน้า
“พี่เวหากลับมาแล้ว”

“แน่ะ เปลี่ยนเรื่องเสียอีก” อปสรนภาส่ายหน้าน้อยๆ ในขณะที่
ศกุนตลาพยักหน้ายืนยันสิ่งที่เธอเล่าผ่านตัวอักษร

“ตัวก็น่าจะรู้ว่าไม่เคยหลอกเค้าสำเร็จ”

ศกุนตลาถอนหายใจแล้วตัวปลายดินสอลงไปเพื่อยืนยันอีกรอบ
“พี่เวหากลับมาแล้วจริงๆ เค้าไม่ได้หลอก”

อปสรนภาบิเบงมูกเพื่อนสนิทแล้วโยกไปมาก่อนถามกลับ “แล้วไหน
เล่าพี่เวหา เค้าไม่เห็นทั้งรถ ไม่เห็นทั้งคน”

ศกุนตลาหวิวไหวงในอกยามต้องบอกเล่าความจริงผ่านหน้ากระดาษ
“ออกไปข้างนอกกับคุณตะวันวาด”

“ออกไปข้างนอกกับพี่วาด”

คราวนี้เป็นอปสรนภาที่ขมวดคิ้ว หญิงสาวหันไปสบตาจวนกับผ่อง
ทั้งสองได้แต่ส่งยิ้มเจื่อนมาให้ แต่ก่อนที่จวนหรือผ่องจะทันได้อธิบายสิ่งที่
พวกเธอได้รู้ได้เห็นเพิ่มเติม คนหวงพี่ชายก็แยกเขี้ยวพริ้งพริ้วถ้อยคำต่อว่า
อย่างไม่สบอารมณ์

“อะไรกัน เพิ่งได้พักแ่ๆ แทนที่จะอยู่บ้านกับครอบครัว กลับเลือก
เอาเวลาไปเที่ยวกับผู้หญิงเสียอย่างนั้น”

เมื่อเห็นว่าเพื่อนสนิทไม่ชอบใจสิ่งที่เธอเล่า ศกุนตลาจึงรีบตัวตัวข้อมือ
ช่วยออกตัวแทน

“พี่เวหาไปอยู่ชายแดนมาร่วมปี ได้ออกไปเที่ยวผ่อนคลายเสียบ้างก็
ดีไม่ใช่หรือ นานอย่าเคืองพี่เวหาเลย”

อปสรนภาย่นมูก ถึงแม้จะเห็นใจที่พี่ชายต้องไปปฏิบัติหน้าที่แรมปี
แต่ก็อดแง่งอนต่อไม่ได้

“ตัวก็แบบนี้ เข้าข้างพี่เวหาไปเสียทุกเรื่อง ระวังเถิด อีกหน่อยพี่วาด
อะไรนั้นจะขโมยตัวพี่เวหาไปอยู่ที่อื่น...”

“มีใครหน้าไหนกล้าขโมยตัวพี่ฉันรี”

เสียงทุ้มดังขึ้นจากประตูข้างห้องครัวพร้อมๆ กับการปรากฏตัวของคนที่ตกเป็นหัวข้อสนทนา อนิลบถยกตะกร้าผลไม้ที่เขาเก็บจากสวนหลังบ้านเข้ามาวางในครัว

อัปสรณากับศกุนตลาสบตากันเล็กน้อย ส่วนจวนกับผ่องได้แต่กลืนยิ้มด้วยความเอ็นดู

“ว่าอย่างไร ใครกันที่กล้า หืม” อนิลบถเลิกคิ้วขึ้นมองน้องสาวร่วมอุทรกับน้องสาวต่างสายเลือดแล้วถามยั่วอีกรอบ

“เอ่อ...” อัปสรณาอีกอึก ด้วยไม่รู้ว่าพี่ชายจะทันได้ยินคำตัดพ้อของเธอทุกคำหรือไม่ แต่จากที่อ่านสีหน้า เธอค่อนข้างเชื่อว่าพี่ชายที่แสนดีทันได้ยินทุกคำ หญิงสาวที่เพิ่งตั้งสติได้รับโผเข้าไปเกาะต้นแขนแกร่งแล้วจะอ่อนถามเสียงหวาน “พี่เวหากลับมาเมื่อไหร่คะ ภาคิดถึงเหลือเกินค่ะ”

“หึ” อนิลบถแค้นเสียงหัวเราะขึ้นจมูก หรีตามองคนที่เกาะต้นแขนเขาแน่น ก่อนจะเบนสายตาดูไปยังใบหน้าซีดเผือดของหญิงสาวอีกคน “คิดถึง แต่ก็กล่าวหาพี่ผิดๆ”

ต้นตอของการกล่าวหาขี้มเหย ประนมมือระหว่างอก ก่อนจะก้มลงเขียนในสมุดเล่มโปรด

‘ปักขาขอโทษค่ะ ปักขาเป็นคนบอกภาเองว่าพี่เวหาออกไปทำธุระข้างนอก’

“จะให้พี่ออกไปไหนได้อย่างไร ในเมื่อมีเด็กดื้อนอนป่วยอยู่บนบ้าน”

“ตัวไม่น่าติดกับพี่เวหาเลย เอ้อ...” อัปสรณาว่าพลางเอียงหน้าสบตันทันแขนพี่ชาย “ถึงปักขาจะดื้อ แต่ภาเป็นเด็กดีนะค่ะ”

“จ้ะรี” อนิลบถเหล่ตามองหน้าเด็กดื้อที่ยืนอยู่ข้างๆ กับเด็กดีที่เกาะติดแขนเขาเป็นตังเมสลับกันไปมา ศกุนตลาระบายยิ้มบางๆ ก่อนจะโผเข้าไปซบต้นแขนอีกข้าง

คนเป็นพี่ล่ายหน้าระอา ให้มันได้แบบนี้สิ เขาต้องแพ้วทางยายตัวเล็ก

สองคนนี่ตลอดเลยหรือไร ในเมื่อไม่อาจแสวงหาหน้าซิมได้อีกต่อไป อนิลบถจึงหลุบตาลงตามเด็กดีที่ยิ้มพรายจนเกินงาม

“ออกไปไหนมาทั้งวัน”

“ไปหาซื้อของกับเนตรค่ะ” อัปสรณาเอ่ยถึงเนตรสุดา เพื่อนร่วมรุ่นที่ออกไปซื้อของด้วยกัน

“หายเวียนหัวแล้วหรืถึงได้ลงครว” เมื่อได้คำตอบจากเด็กดีแล้ว จึงหันมาถามเด็กดีที่เกาะแขนอีกข้าง

ศกุนตลาพยักหน้าแทนคำตอบ แต่อนิลบถไม่วายห่วง ไม่ต่างกันกับอัปสรณาซึ่งเอื้อมมือมาแตะหน้าผากของศกุนตลา

“ตัวยังรุ่มๆ ตัวควรนอนพักบนห้องมากกว่าลงมาอยู่ในนี้”

อนิลบถอมยิ้มแล้วหันไปเอ่ยกับผ่อง “คงต้องให้คนติดสินบนทำน้ำพริกลงเรือวันหลังเสียแล้ว”

“ค่ะ คุณเวหา” ผ่องรับคำพร้อมยิ้ม

“นี่ตัวติดสินบนที่ผ่องรักษา มีเรื่องสนุกๆ ไรกัน” อัปสรณาถาม แต่คนที่รับหน้าที่ตอบคำถามนั้นกลับเป็นชายหนุ่มเพียงคนเดียวที่ตอนนั้นกำลังโอบเอสองสาวเข้าไปในห้องนั่งเล่น

อัปสรณาถ่ายทอดเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นในบ้านระหว่างที่พี่ชายไปปฏิบัติภารกิจให้ฟัง และแน่นอนว่าเธอไม่ปล่อยผ่านเรื่องของตะวันวาดหญิงสาวพยายามหาทางเข้าเรื่องจนรู้ว่า หลังจากที่ศกุนตลาขึ้นไปนอนพัก พี่ชายของเธอก็นั่งคุยกับตะวันวาดครูใหญ่ ก่อนจะให้แก่อซึ่งเป็นคนขับรถของมารดาขับรถประจำตัวของเขาไปส่งหญิงสาวกลับบ้าน

“ตอนพี่เวหาไม่อยู่ มีคนวิ่งออกไปชะเง้อมองฟ้าทุกครั้งที่ได้ยินเสียงเครื่องบิน”

“จริงหรือคะ” อนิลบถถามคนที่กำลังค้อนคนช่างฟื่อง

ศกุนตลาระบายยิ้มบางๆ แล้วพยักหน้ารับ

“เห็นหรือไม่คะ นานาไม่ได้เกล้งปักขาลุยลักนิต ที่เล่ามาตั้งแต่เย็น ก็ล้วนแต่เป็นเรื่องจริง” อับสรณาวาแล้วหันไปส่งยิ้มให้บิดาที่นั่งอยู่หัวโต๊ะ และมารดาที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามของโต๊ะอาหาร

“ดูเอาเถิดเหวว่าแต่ละวันแม่ต้องปวดเคียรเวียนเกล้ากับแม่ตัวแสบ อย่างเป็นไรบ้าง” คุณหญิงบุหงาหันมาเอ่ยกับบุตรชายซึ่งนั่งอยู่ฝั่งเดียวกัน

“โอ้ คุณแม่ขา นานาแสบที่ไหนกัน อยู่กับเหี้ยเผือกกับเรือนทุกวัน”

“ใครกันที่ขอพ่อออกไปตะลอนข้างนอกทั้งวัน” พลโทนกดับฝันคน อยู่กับเหี้ยเผือกกับเรือนด้วยน้ำเสียงจริงจัง และแน่นอนว่าคนอื่นๆ บนโต๊ะอาหารกำลังอมยิ้มคล้อยตามประมุขของบ้าน ไม่เว้นแม้แต่ศกุนตลาที่ยกมือขึ้นปิดปากหัวเราะชอบใจจนตาหยี

อับสรณาทันทีหันมาค้อนคนที่นั่งข้างกันแล้วอดในลำคอ “ไม่ช่วยแล้วยังขำไม่เก็บอาการอีก คอยดูเถิด เค้าจะเล่าให้พี่เวหาฟัง ว่ามีคนร้องให้ขี้มูกไปงตอนคุณพ่อเล่าให้ฟังว่าเครื่องบินพี่เวหาโดนโจมตี...”

คนช่างพูดแส้งยกมือขึ้นปิดปาก เบิกตาโพล่งแล้วจึงว่าต่อ “ตายจริง หลุดปากเล่าจนได้ ตัวไม่เคืองเค้าใช่หรือไม่”

“ดู...ดูลูกสาวคุณลิตะ อยู่ใกล้หน่อยไม่ได้ จะบิดให้เนื้อเขียวเหียว มีอย่างที่คุณชายปักขากลางโต๊ะกินข้าว” คุณหญิงบุหงาเอ็ดอย่างไม่จริงจังนัก

“นาคายปักขาก็ให้ผมฟังมาตั้งแต่เย็นแล้วครับคุณแม่” อนิลภด ระบายยิ้มบางๆ ถึงแม้จะรู้ว่ายายตัวแสบของเขาเกล้งน้อยอีกคน แต่ทุกครั้งที่ย้อสรณายศกุนตลาให้ฟัง กล้ามเนื้อหน้าอกข้างซ้ายของเขาจะกระตุกบีบรัดอย่างไม่ทราบสาเหตุ

โครม!

“ว้าย!”

“ไม่ได้เรื่อง ไม่ได้ตั้งใจเลยสักอย่าง คิดเมนูใหม่ๆ ไม่เป็นหรือไร ถึงให้ฉันกินแกงส้มสองวันติด”

“ไอ้หย่า อาววด เมื่อวานลื้อพูดเองน่าว่ายากกินอีก เด็กๆ มันก็เลยทำขึ้นโต๊ะ” บิดาของตะวันวาดวิ่งเข้ามาในห้องรับประทานอาหาร กวาดตามองวัตถุดิบจากแกงส้มที่นอนแฉ่งแฉ่งอยู่บนเศษซามที่แตกกระจายเต็มพื้น

“คะ เมื่อวานวาดว่ามนรสติ แต่วันนี้วาดกลืนไม่ลง”

“ไปหยุดหงิดมาจากไหน แม่เห็นหน้าหงิกหน้าอตั้งแต่กลับมาถึง” มารดาถาม

“วาด...วาด...” ตะวันวาดอีกอัก ช่มอารมณ์กรุ่นโกรธเอาไว้ในอก “วาดเหนื่อยค่ะ ขอตัวไปพักก่อนนะคะ”

ปัง!

ตะวันวาดกระแทกประตูห้องนอนอย่างไม่อ้อมแรง หญิงสาวกระแทกตัวลงนั่งบนเตียง บีบมือทั้งสองข้างยามคิดย้อนถึงบทสนทนากับชายหนุ่มที่หมายปอง

‘วาดไม่ได้เอารถมา เหวะไปส่งวาดกลับบ้านเหนื่อยนะคะ’

‘ปักชำไม่สบาย ผมคงไปส่งวาดไม่ได้’

‘แต่ว่า...’

‘ผมจะให้เกี้ยวขับไปส่งก็แล้วกัน’

‘จะดีหรือคะ วาดจำได้ว่าเขาเป็นคนขับรถของคุณป้าหนูหงา’

‘ไม่เป็นไร วันนี้คุณแม่ออกไปธุระกับคุณพ่อ เกี้ยวไม่ได้ติดงานอะไร’

“เด็กกาฝาก ฉันเกลียดแก” ตะวันวาดเช่นขี้ขลาดขี้หว้างพาลลงปามอนบนเตียงใส่ผนังเต็มแรง

“ไม่เมื่อยหรือไร ยืนตั้งแต่ก่อนออกจากบ้านมาจนถึงปั้มน้ำมัน”
อนิลธตามตุ้กตาทหารที่ยิ้มกว้างจนเห็นไรฟันมาตั้งแต่ออกจากบ้าน ขณะ
แวะเติมน้ำมันที่ปั้มน้ำมันเปโตร หรือเรียกกันติดปากว่าปั้มน้ำมันม้าบิน

“นาฬิกายังเปิดอย่างทั้งคืนเลยคะ” อัสสรณาตอบ ก่อนจะเอี้ยวตัว
กลับไปมองคนบนเบาะหลังที่กำลังประนมมือไหว้วัดพระศรีรัตนศาสดาราม
หรือวัดพระแก้ว ซึ่งมีกำแพงติดกับปั้มน้ำมัน

“ดูปักชาลิคะ นอกจากหน้าตาจะหมดจดแล้ว กิริยามารยาทก็ยัง
งามดอีกต่างหาก” คนข้างพุดยัดตัวไปกระซิบข้างหูพี่ชาย

อนิลธเด็ลือบตามองความงามหมดจดผ่านกระจกมองหลังแล้วยก
มุมปากขึ้น สิ่งที่อัสสรณาวามานั้นไม่ผิดเพี้ยนจากความเป็นจริงแม้แต่น้อย
ศกุนตลาคือนิยามของคำว่างามจากภายในสู่ภายนอก ทั้งยังเข้มแข็งสมกับ
เป็นทายาทของนายทหารสายปั้มผู้ล่งลับ

“พี่พาเข้าไปกราบข้างในดีไหมคะ”

ศกุนตลาลืมตา ลดสองมือที่ประนมลง ก่อนจะเอี้ยวตัวกลับมา

หลังตรง ระบายยิ้มมุมปากพร้อมกับส่ายหน้าช้าๆ

“กลัวคนแถวนี้ทนหิวไม่ไหวรี” อนิลบลถามต่อ

ศกุนตลาเบนสายตามองคนทำแก้มพองปากยื่นใส่พี่ชาย ก่อนจะยกปลายนิ้วมือข้างขวาขึ้นแตะปากแล้วพยักหน้ารับ อัสรณภาจึงหันมาค้อนเพื่อนสนิทแล้วยกมือขึ้นกอดอก

“ก็ไม่ได้หิวถึงเพียงนั้นดอก ไปกราบพระก่อนก็ได้ละ”

“พอพี่เคลื่อนรถออกมาก็ตอบได้เทียว” คนเป็นพี่เฝ้า เพราะเมื่อเขาเคลื่อนรถผ่านประตูวัด คนละเมอถึงเบียด่างมาทั้งคืนจึงได้ถูกขตอบ

“อ้าว แล้วกันลึคะ นภาลึมดู” อัสรณภาหัวเราะกลบเกลื่อน ขณะที่ศกุนตลาขยับมือซ้ายมากุมท้องแล้วหัวเราะร่วน

อนิลบลเหลือบตามองคนเส้นตื้นด้านหลัง ก่อนจะเอียงหน้ามองคนด้านข้างที่แสดงออกว่าเร่รังเกียเกินกว่าเหตุ แล้วถอนหายใจ

“ไว้มากันพุงนี้นะคะ” คนเป็นพี่สรุป

“ละ” อัสรณภาขานตอบ พร้อมกับที่ศกุนตลาพยักหน้ารับแรงๆ

ภัตตาคารจีนยอดนิยมช่วงก่อนเวลาอาหารกลางวันไม่จอแจแออัดจริงดังที่อัสรณภากล่าวอ้างไว้ ทั้งสามเลือกนั่งโต๊ะมุมสุดของร้านเพื่อความส่วนตัว ทว่าเมื่อสั่งอาหารเรียบร้อยแล้วกลับมีคนกลุ่มหนึ่งมุ่งตรงมายังโต๊ะที่ทั้งสามนั่งอยู่

“อู๊ย! เวหา บังเอิญเหลือเกินละ”

อนิลบล ศกุนตลา และอัสรณภาเหลียวมองตามเสียง แล้วลุกขึ้นประนมมือไหว้

“คุณอาสบายดีนะครับ” อนิลบลเอ่ยทักผู้อาวุโสที่เขาเคยพบเจอหลายครั้ง ในขณะที่ศกุนตลาและอัสรณภาค้อมศีรษะทำความเคารพผู้สูงวัยกว่าถึงสามคน

“วาดเพิงเล่าให้ฟังว่าไปรับของว่างที่บ้านเวหามา เป็นอย่างไรบ้าง ไม่

เห็นหน้าค่าตากันเสียนาน” นวลเพ็ญ มารดาของตะวันวาดถาม

“ไปอยู่ชายแดนมาร่วมปีครึ่ง เพิ่งกลับมาถึงเมื่อวาน”

“อาวาทบอกอ้าวว่าลือเป็นนักบินที่เก่งที่สุด กองทัพเลยส่งไปทำงานสำคัญ อ้าวตงภูมิใจแทนอานายพลพ่อลือไม่ล่าย” แก้วแกจนวน บิดาของตะวันวาดว่า

“ป้า...” ตะวันวาดแก้งทำท่าเอียงอายเมื่อบิดาเปรยเสียหมดเปลือกว่าเธอเล่าเรื่องของเขาให้ครอบครัวฟัง ซึ่งนั่นก็ยิ่งเป็นการตอกย้ำว่าเธอยกให้เขาเป็น ‘คนพิเศษ’

“เอ่อ...มีโตะกันหรือยังครับ” อนิลบถเปลี่ยนเรื่อง

“ยังเลยคะ พวกเราเพิ่งมาถึง” ตะวันวาดตอบพร้อมยิ้มกว้าง

“หากไม่รังเกียจเชิญคุณอา...”

“ล่ายๆๆ นั่งด้วยกันก็ดี อาวาทจะได้มีเพื่อนคุย”

ก่อนที่อนิลบถจะหันได้เอ่ยประโยคมารยาทจนจบ แก้วแกจนวนก็ตอบแทรกขึ้นมา บริการที่ยืนรออำนวยความสะดวกคอยอยู่ไม่ไกลจึงเร่งเข้ามาจัดวางจานชามเพิ่ม

“ไม่เจอกันเสียนาน สบายดีนะคะ” ตะวันวาดทักทายอัปสรณา หลังจากวางแก้วชาจีนที่เพิ่งยกขึ้นจิบลงบนจานรอง

“สบายดีค่ะ” อัปสรณาตอบ แล้วใช้ตะเกียบคีบเห่กินทอดไปใส่จานของศกุนตลา

ตะวันวาดเบนสายตามองตามมือของอัปสรณาแล้วยกมุมปากขึ้น “ไม่สบายหายดีแล้วหรือคะ เมื่อวานพี่ตั้งใจว่าจะไปช่วยเช็ดตัวให้ แต่ก็คุยกับเวหาเพลินจนเย็นย่ำ”

ศกุนตลาระบายยิ้มบางๆ วางตะเกียบลงแล้วประนมมือขอบคุณ ก่อนจะหยิบดินสอแล้ววาดข้อมือลงในสมุดเล่มเล็กที่เธอพกมาด้วย

‘ดีขึ้นมากแล้วค่ะ ชอบคุณคุณวาดที่เป็นห่วงนะค่ะ’

“ถึงจะดีขึ้นแล้ว แต่คืนนี้ก็ต้องกินยาต่อนะค่ะ” อนิลบถหันมาเอ่ยกับ

คนป่วยที่นั่งถัดจากอัปสรณา

ศกุนตลาพยักหน้ารับพร้อมยิ้ม ตะวันวาดคลี่ยิ้มตาม แม้จะเป็นยิ้มที่ฝืนทำ แต่เธอก็ตบตาคนทั้งโต๊ะได้เป็นอย่างดี

“เห็นแบบนี้ป้าก็เบาใจ” เจ้าแก้วนอนว่า

อนิลภด ศกุนตลา และอัปสรณาขมวดคิ้ว เห็นดังนั้นตะวันวาดจึงหัวเราะแผ่วเบาแล้วรีบเปลี่ยนเรื่องก่อนที่บิดามารดาของเธอจะแสดงออกไปมากกว่านี้ แม้ว่าเธอจะชอบพออนิลภด และชายหนุ่มก็ไม่เคยปฏิเสธว่าลือเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่มากกว่าเพื่อน แต่กระนั้นเธอก็ยังไม่เบาใจ ในเมื่อเขายังคงขีดเส้นกันเธอไว้ไม่ให้เข้าไปใกล้ได้มากกว่าการเป็นเพื่อนสมัยเรียน

“ป้าเป็นห่วงวาดเรื่องคบเพื่อนนะค่ะ”

ตะวันวาดว่าก่อนจะคืบขึ้นโครงหมูน้ำแดงไปใส่จานของอนิลภด เจ้าแก้วนอน นวลเพ็ญ และตะวันวาดจับจองเป็นเจ้าของบทสนทนาทั้งโต๊ะ

“เวหาอย่าเพิ่งอ้อมนะค่ะ เปิดอย่างยังไม่มา”

“ลองจานนี้หน่อยนะค่ะ ปลาหิมะหนึ่งซอสเต้าเจี้ยว จานโปรดของวาดค่ะ”

“ส่วนจานนี้หมูสามชั้นหมั่นโถว ของโปรดยายเดือนค่ะ วาดเคยชิมไปคำ รสดีเที่ยว แต่วาดไม่กล้ากินเยอะเกิน เกรงจะใส่ชุดที่เพิ่งตัดใหม่ไม่ได้ เวหากินแทนวาดที่นะค่ะ”

ศกุนตลาก็มหันมามองอาหารในจานตัวเอง ใช้ตะเกียบเขี่ยไปมาขณะรับฟังเสียงหวานของคนช่างจำรรจาทที่สรรหาเรื่องนั้นหยิบยกเรื่องนี้มาชวนพี่ชายของเธอสนทนา หากจะนับว่าตะวันวาดคือผู้สร้างสีสันบนโต๊ะอาหารในมื้อนี้ก็ไม่ผิด

‘เค้าขอไปห้องน้ำประเดี๋ยว’

“เค้าไปด้วย” อัปสรณาว่าหลังจากหลุบตาอ่านข้อความในสมุด จากนั้นจึงหันไปเอ่ยกับพี่ชาย “นากับปักชำขอตัวไปห้องน้ำสักครู่ค่ะ”

อนิลภดพยักหน้า แล้วยึดตัวมองน้องสาวทั้งสองคนไปจนสุดทาง

“เฮ้อ...” อปสรณาถอนหายใจอย่างไม่เก็บอาการหลังจากประตูห้องน้ำ
ปิดลง จนศกุนตลาอดหัวเราะกิริยานั้นไม่ได้

“เป็นการรื้อเปิดอย่างที่แกร่งที่สุดเท่าที่เคยรื้อมา” อปสรณาว่า
ศกุนตลาจับมืออปสรณาแล้วบีบไม่แรงนัก เธอเข้าใจสิ่งที่อปสรณา
สื่อเป็นอย่างดี ด้วยตัวเธอเองก็รู้สึกไม่ต่างกัน

“ตัวอึดอัดใช่หรือไม่”

ศกุนตลาส่ายหน้าพร้อมยิ้ม เธอไม่ได้ถึงกับอึดอัด เพียงแค่รู้สึกว่
ตัวเองอยู่ผิดที่ผิดทาง ไม่เหมาะที่จะอยู่ร่วมโต๊ะในวันนี้เท่านั้นเอง

“ก่อนพี่เวหากลับไปทำงานไว้ค่อยมากันอีกรอบ คอยดูเถิด คราวหน้า
เค้าจะจับยามสามตา หากไม่ใช่เทวีฤกษ์จะไม่ออกจากบ้าน”

สองสาวยิ้มให้กัน ก่อนจะหันไปมองประตูห้องน้ำที่เปิดออก

“ทำธุระเสร็จกันหรือยังคะ เปิดอย่างกำลังร้อนๆ เทียว”

“เสร็จแล้วค่ะ ขอบคุณนะค่ะ”

อปสรณาตอบตะวันวาด แล้วจึงมือศกุนตลาหมายจะเดินออกจาก
ห้องน้ำ ทว่าตะวันวาดซึ่งกำลังส่องกระจกเงียงหน้าซ้ายขวาแล้วลูบลอนผม
ไปพลางๆ ก็ส่งเสียงขึ้นมากี้อรอบ

“ขอบคุณนะค่ะที่มาเป็นเพื่อนเวหา”

ศกุนตลากับอปสรณาหันมาสบตากันเล็กน้อย ตะวันวาดยิ้มพราย
แต่มีสีแดงสดลงบนกลีบปากอ้อมก่อนว่าต่อ

“เมื่อวานเวหาดัดพี่มากินข้าวที่นี่ เป็นการโง่โง่ที่ไม่ได้ไปส่งกลับ
บ้าน พี่เองก็เกรงว่ามากันสองคนจะไม่งาม เลยชวนป้ากับแม่มาเป็นเพื่อน
เวหาเองก็เช่นกัน”

ตะวันวาดหมุ่นตัวตรวจความเรียบร้อยของตัวเองอีกรอบ ส่งยิ้มกว้าง
ให้สองสาวที่ยืนนิ่ง แล้วจึงเปิดประตูออกจากห้องน้ำไป

ศกุนตลาหน้าซีดเผือด ระหว่างการรับประทานอาหารเข้าวันนี้ หลัง
จากได้ยินอนิลบลธเอ่ยขออนุญาตพาเธอกับอปสรณาออกมารับประทานอาหาร

อาหารจีน เธอก็ตื่นตื่นเสียจนหยิบจับชุดที่จะสวมออกจากบ้านไม่ถูก หัวใจที่เคยพองโตบีบรัดเสียจนอับเฉา แต่กระนั้นก็ยังพยายามฉีกยิ้มให้คนที่กำลังขมวดคิ้วพร้อมยกมือขึ้นคลึงขมับ

‘ตัวอย่าเสียใจไปเลย อย่างไรก็ตามวันนี้พี่เวหาที่พาเราสองคนออกมาเปิดหูเปิดตา’

อัปสรณาหลุบตาอ่านข้อความในสมุดแล้วก็ยิ่งขมวดคิ้วเป็นปมมากกว่าเดิม หญิงสาวสายหน้าพร้อมกับโบกมือไปมา “เค้าไม่ได้เสียใจ แต่เค้าแปลกใจ”

‘แปลกใจ? เรื่องอะไรกัน’

“ก็เรื่องมากินอาหารจีนที่นี่...” อัปสรณาเว้นจังหวะ ใช้ความคิดชั่วขณะก่อนจะว่าต่อ “เค้าเป็นคนชนพื้นเมืองเอง แล้วทำไมพี่วาดถึง...”

ศกุนตลาเบิกตากว้างแล้วรีบตัวตื้อมือ ‘เป็นอย่างนั้นดอกรี’

“อืม เมื่อคืนเค้าไปนอนเล่นที่ระเบียงห้องนอนของพี่เวหา” อัปสรณาเท้าความก่อนจะนี่ย้อนถึงบทสนทนาระหว่างเธอกับพี่ชายอย่างละเอียด

‘พักนานกว่านี้ไม่ได้หรือคะ แค่เดือนเดียวไม่พอกับที่เที่ยวที่นาอยากไป’

‘หิ’ เจ้าของเสียงทุ้มหลุดเสียงหัวเราะในลำคอ อนิลบลถลึมตาขึ้นแล้วพลิกตัวนอนตะแคง ‘พี่พร้าบอกว่าคิดถึงพี่ เป็นเพราะที่เที่ยวนีเองสินะ’

‘ก็ด้วยค่ะ’ อัปสรณายอมรับตามตรง ‘ถ้าพี่เวหาพาไป อย่งไรเสียคุณพ่อกับคุณแม่ก็ต้องอนุญาต ปักชำเองก็จะไม่อดดดที่ต้องไปด้วย’

‘จะติดปักชำไปถึงเมื่อไหร่ หืม’ คนเป็นพี่ถามพาดพิงถึงหญิงสาวอีกคนที่เขากำชับให้กินยาแล้วนอนพักตั้งแต่รับประทานมื่อเย็นเสร็จ

‘กินยาไม่ยากให้ปักชำเก็บตัวอยู่แต่ในบ้านนี่คะ มีเพื่อนนามหมดจดไม่มีที่ติสักกระฝัก ก็ต้องพาออกไปอวดโฉมกันบ้าง’

‘แแก้แดดแแก้ลมเสียจริง’ อนิลบลว่าเสียงข่ม เห็นทีจะต้องปรามเสียให้หนัก มืออย่างที่ไหน คิดจะเร่พ่ายยตัวเล็กไปอวดโฉม

‘ناهاอยากให้ปากชากล้าออกไปใช้ชีวิตนอกบ้านเสียบ้าง อยากให้ปากชาได้รู้ว่าเธอไม่ได้แตกต่าง’ อัสรนาว่าเสียงอ่อย ถึงแม้ว่าสิ่งที่เธอทำอาจจะคล้ายการเป็นคนเอาแต่ใจ แต่ไม่เลย เธอไม่เคยคิดจะฝืนใจคนที่เธอรักเหมือนพี่น้องคลานตามกันมา เธอจึงมีแต่ความปรารถนาดี แม้จะแสดงออกผิดวิธีไปบ้างก็ตาม

‘สิ่งที่นาคิดและทำก็ใช่ว่าผิด’ ได้ยินน้ำเสียงอ่อนลงของน้องสาว คนเป็นพี่ก็อดสงสัยไม่ได้ ‘ถ้าอย่างนั้นที่เียวที่แรกที่อยากให้พี่พาไปคือที่ไหนกัน’

‘อืม...’ อัสรนาเอียงหน้าครุ่นคิด ก่อนจะเบิกตากว้าง ลืมสิ่งซึ่งน้ำเสียงอ่อนอ่อยเมื่อครู่ ‘ไปกินอาหารจีนดีหรือไม่คะ’

อนิลบพยักหน้ารับน้อยๆ เพียงเท่านั้นคนที่นอนอยู่บนเก้าอี้นอนตัวขี้แงๆ ก็ดันตัวลุกขึ้น

‘งั้นนาขอตัวไปนอนก่อนนะคะ วันพรุ่งจะได้มีแรงกินมีแรงเียวคอยดูแล จะสั่งเปิดอย่างมากขึ้นให้พุงกางเียว’

เมื่อได้ไตร่ตรองถี่ถ้วนแล้ว อัสรนาจึงยิ้มกว้าง มั่นใจเสียยิ่งกว่ามั่นใจว่าเรื่องอาหารจีนวันนี้ พี่ชายเธอไม่ใช่คนต้นคิด เพราะไม่มีบริบทไหนในบทสนทนาที่เอื้อให้เียวไปตามที่ตะวันวาดกล่าวอ้าง เนื้อหอมจริงเียวเพิ่งจะกลับถึงบ้านก็มีเรื่องรักๆ ใคร่ๆ มาให้น้องสาวอย่างเธอปวดหัวเสียแล้ว

“สงสัยพี่วาดจะละเมอ เค้ามั่นใจว่าพี่เียวไม่ใช่คนชวน ไปเถิดประเดี๋ยวเปิดยางของโปรดจะเหลือแต่กระดูกให้ดูต่างหน้า”

อัสรนาว่าแล้วจูงมือศกุนตลากลับไปยังโต๊ะอาหาร

๕

“รบเร้าอยากกินเบี๊ตอย่างจนเก็บไปฝืน แต่กลับเข้าไปเชียวมา กินแค่สองสามคำเท่านั้น” อนิลบถเอ่ยกับคนที่พร่ำบ่นถึงเบี๊ตอย่างกระทั่งเก็บเอาไปฝืนทั้งคืน แต่เมื่อมีจานเบี๊ตอย่างวางอยู่ตรงหน้ากลับรับประทานเพียงสามคำก็วางตะเกียบ แล้วยกแก้วน้ำชาขึ้นจิบเสียแล้ว

“เป็นนภาหรือคะที่อยากกินเบี๊ตอย่าง คิดว่าเป็นพิเวหาเสียอีก” อับสรณภาเอียงหน้าขึ้นถามพี่ชายตาเป็นประกายคล้ายรู้เพียงสาเสียเต็มประดา ทว่ากิริยานั้นกลับทำให้มือข้างที่ถือตะเกียบของตะวันวาดลั่นเทา จนเนื้อเบี๊ตอย่างที่เพิ่งคืบขึ้นมามาหล่นลงไปในจานเบี๊ตดังเดิม

อนิลบถหรีตามองใบหน้าหมดจดของน้องสาวแล้วหลุดเสียงหัวเราะ ชายหนุ่มวางตะเกียบลงแล้วดีดหน้าผากคนที่จ้องเขาตาแป๋ว

“นภาเจ็บนะคะ” อับสรณภายกมือขึ้นลูบหน้าผากแล้วพึมพำเสียงไม่ดังนัก

“เมเบี๊ตอย่างหรือไรตัวแสบ ไม่ใช่ชนภาหรือคะที่อยากกินเบี๊ตอย่างเสียเต็มประดา ส่วนพี่เพิ่งกลับบ้าน ใจนี้ก็อยากกินแต่รสมือคุณแม่”

“อ้อ เป็นอย่างนี้เอง นาคคงจะมาเปิดอย่างเหมือนพี่เหวหว่า ตัวก็คิดเหมือนกันใช้หรือไม่ปึกษา” อปสรนภาตอบพี่ชาย แล้วหันไปพยักพเปิดกับศกุนตลาที่เอาแต่นั่งก้มหน้ากลั่นย้อมอยู่ข้างๆ

“ถ้าอย่างนั้นหาไม่เกรงใจแล้วนะค่ะ คุณอา พี่วาด นาคาขออนุญาตจัดการเจ้าเปิดที่นอนแอ้งแม้งในจานต่อ”

“เชิงๆๆ”

ถ้าแก่ฉวนกับนวลเพ็ญหัวเราะร่วนพลางผายมือไปที่จานเปิดอย่างเป็นเชิงอนุญาต ส่วนตะวันวาดได้แต่บ่นหน้ายิ้ม พยายามส่งสายตาเอื้อเอ็นดู แม้จะจิดเจื่อนจนไม่สามารถลือไปถึงหญิงสาวอีกคนก็ตาม แต่เธอก็ใช้จะใส่ใจ ในเมื่อคนที่เธอต้องการสื่อสารด้วยคือชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงข้ามเพียงคนเดียว

อปสรนภากลับมาสนใจเมนูโปรด พร้อมกับคืบเปิดย่างไปใส่จานของศกุนตลาที่คล้ายจะกลับมาเจริญอาหารเช่นกัน

“ทานอาหารเสร็จแล้วเวหา มีธุระที่ไหนดื้อหรือเปล่าคะ” ตะวันวาดถามพร้อมกับคืบเปิดย่างไปใส่จานของคนถูกถาม

“ว่าจะพาสองสาวไปเดินห้างแถวเจริญกรุงเสียหน่อย”

“บังเอิญเหลือเกินค่ะ วาดก็กำลังจะขอป้ากับแม่ไปซื้อของอยู่พอดี เช่นนั้นวาดขอติดรถเหวหาไปด้วยนะคะ”

“ยายวาด” นวลเพ็ญหันมาเอ็ดบุตรสาวตาเขียว

“แม่ขา วาดแค่ขอไปซื้อของประเดี้ยวเดียว แล้วใช้ว่าจะไปกันตามลำพังเสียเมื่อไหร่ มีนากับป้าขาไปด้วยไม่น่าเกลียดหรอกค่ะ” ตะวันวาดออกอ้อนมารดาก่อนจะเบนสายตาไปเอยกับชายหนุ่มฝั่งตรงข้าม

“นะค่ะเวหา วาดกวนเวหาแค่ขาไป ตอนกลับวาดจะหาทางกลับเอง”

ด้วยเหตุผลทั้งมวล ท้ายที่สุดแล้วอนิลบถึงได้แต่พยักหน้ารับ หลังจากสองครอบครัวยื้อแย่งกันเป็นเจ้ามือมีพิเศชอยู่นาน ในวันนี้ถ้าแก่ฉวนก็พ่ายให้แก่นิลบถ เมื่อชำระค่าอาหารเรียบร้อยแล้ว ถ้าแก่ฉวนกับ

นวลเพ็ญจึงแยกตัวไปทำธุระ ส่วนอนิลภटเดินนำศกุนตลา อัสปรภษา และ ตะวันวาดไปยังจุดที่จอดรถไว้

“ขอบคุณค่ะ” ตะวันวาดว่าพลงเบี่ยงตัวเข้าไปนั่งบนเบาะข้างคนขับ
สภาพบุรุษที่เปิดประตูลังฝั่งข้างคนขับหันไปสบตาสองสาวที่ยืนเยื้อง
ไปด้านหลัง

“ไม่เป็นไรค่ะ นานั่งข้างหลังก็ได้” อัสปรภษาวาแล้วจูงมือศกุนตลา
ไปนั่งบนเบาะหลัง

ห้างสรรพสินค้าชั้นนำที่มีการตกแต่งผสมผสานระหว่างสถาปัตยกรรมแบบยุโรปกับความอ่อนช้อยของศิลปะไทย ตัวอาคารประดับด้วย
ปูนปั้นรูปหัวสิงโต หน้าต่างประตูเป็นซุ้มโค้ง โดดเด่นด้วยหลังคาจั่วสามมุข
คือจุดหมายปลายทางที่อนิลภटตั้งใจพาน้องสาวมาเดินเล่น

“ตายจริง กระป๋องร้านนั้นสวยเหลือเกินค่ะ เวหาช่วยวาดเลือกหน่อย
สิคะ” ตะวันวาดว่าพลงดึงแขนอนิลภटให้เดินตามไปยังร้านขายเสื้อผ้าที่เธอ
หมายตาเอาไว้ทันที

“ฮือ...” อัสปรภษาถอนหายใจขณะมองตามหลังพี่ชายที่โดนหญิงสาว
ที่อ้างความเป็นเพื่อนลากจูงไปจนสุดตา

ศกุนตลาเองก็เช่นกัน ถึงแม้ว่าแวตาทที่ทอดมองตามหลังชายหนุ่ม
หญิงสาวจะเจือความเศร้า แต่เธอกลับยกมูมปากระบายรอยยิ้มบางๆ เหมาะ
แล้ว เหมาะสมกันเหลือเกิน เธอควรยินดีที่คนที่เธอเคารพรักประดุจพี่ชาย
ได้เคียงคู่กับหญิงสาวที่เพียบพร้อมและคู่ควร

‘เค้าอยากไปดูผ้าตัดเสื้อ’

ศกุนตลาจดปลายดินสอลงในสมุดแล้วยื่นไปให้อัสปรภษา

“ได้สิ” อัสปรภษาวาพลงจูงมือศกุนตลาไปยังทิศทางของร้านเสื้อผ้า
ที่อนิลภटกับตะวันวาดอยู่

ทว่าก่อนที่อัสปรภษาจะทันเดินไปถึงร้านดังกล่าว ศกุนตลา ก็ขึ้นตัว

รังการเคลื่อนไหวเอาไว้ได้สำเร็จ

‘อย่าไปกวนพี่เวหาเลย เค้าไปแค่ครูเดียว’

อัปสรณาหลุบตามองตัวอักษรบนหน้ากระดาษแล้วถอนหายใจ “ตัวไม่ยากให้พี่เวหาช่วยเลือกผ้าดอกกรี”

ศกุนตลาเบนสายตาไปมองตะวันวาดที่หีบกระโปรงมาทาบแล้วหมุนไปมา ก่อนจะเอียงหน้าขึ้นยิ้มร่า ขยับริมฝีปากถามบางสิ่งบางอย่างกับอนิลภ ถึงแม้ว่าเธอจะไม่ได้ยินบทสนทนาเหล่านั้น แต่รอยยิ้มของคนทั้งสองก็เจือไปด้วยรัศมีแห่งความสุข

‘อย่ากวนพี่เวหาเลย’ ศกุนตลาหันกลับมายืนยัน

“ก็ได้ ตามใจตัว แต่เค้าไม่ยอมให้ตัวไปเลือกผ้าคนเดียวหรอก ไปด้วยกันสองคนก็ดี จะได้เลือกให้หน้าใจ” อัปสรณาได้แต่ถอนหายใจอีกรอบ แล้วจูงมือศกุนตลาไปยังร้านขายผ้าที่ตั้งอยู่อีกมุม

“อู๊ย! เลือกร้านนี้สวยจังเลยคะ”

หลังจากเลือกกระโปรงได้แล้ว ตะวันวาดเกาะแขนอนิลภมายังร้านขายเสื้อที่ตั้งอยู่ถัดไป ทว่าชายหนุ่มกลับรังเกียจแล้วยืนดูใส่กระโปรงให้ ตะวันวาดรับถ่วงดังกล่าวมานิดด้วยแววตางุนงง ทว่าก่อนจะทันได้ถามอนิลภก็ชิงให้คำตอบสำหรับการกระทำของเขาเสียเอง

“ผมคงต้องขอตัวก่อน วาดตามสบายนะครับ”

“เวหา! เวหาคะ!” ตะวันวาดยืนตะลึงอยู่ชั่วขณะ เมื่อตั้งสติได้แล้วก็ส่งเสียงร้องตามคนที่ผลุนผลันเดินไปจากหน้าร้านอย่างรวดเร็ว

“เข้ามาดูข้างในก่อนได้นา อาคุณหนู” เจ้าของร้านรังฆิงสาวที่กำลังจะก้าวขาออกไปจากหน้าร้านด้วยการเดินออกมายืนขวาง

“ไม่ดูงั้นแล้ว” ตะวันวาดสะบัดเสียงตอบแล้วกระแทกเท้าไปจากหน้าร้าน

“อื้อหยา หน้าตาสะสวยเสียเปล่า คำพูดคำจาไม่น่าฟัง” เจ้าของร้าน

ร้องตามหลัง

อนิลบลสอດສាយสายตามองหาน้องสาวทั้งสองคนด้วยความร้อนใจ ทั้งห้วงทั้งโมโหที่ไปไหนไม่บอกไม่กล่าว คนเป็นพี่ชะเง้อคอมองเข้าไปในร้านรวงที่คาดว่าทั้งสองจะมาเลือกดูของ ไม่เว้นแม้กระทั่งร้านขายผ้าที่เขาเคยพาทั้งสองมาหลายต่อหลายครั้ง ทว่าเมื่อมาถึงกลับพบว่าร้านดังกล่าวปิดในวันนี้

“ไปไหนกัน” อนิลบลพึมพำแล้วเดินหาอีกรอบ กระทั่งเดินมาถึงบริเวณร้านค้าข้างตัวอาคารใกล้จุดที่เขาจอดรถักพบว่า...

“อ่อยเยเหลือเกิน เย็นเข้าไปถึงข้างใน ตัวชิมของเค้าสิ” อัปสรณายิ้มร่าพลางยื่นไม้เสียบเกล็ดน้ำแข็งอัดแท่งที่ราดด้วยน้ำหวานหลากสีไปป้อนศกุนตลา

ศกุนตลายิ้มตอบ ลดไม้เสียบเกล็ดน้ำแข็งในมือตัวเองลง แล้วโน้มหน้าไปชิมเกล็ดน้ำแข็งจากมือของอัปสรณา

“เป็นเด็กกว่านี้สักสิบปี พี่จะจับตีเรียงตัวเสียให้เช็ด”

ศกุนตลากับอัปสรณาหันขวับไปมองตามเสียงแล้วยิ้มเหย

“ช่วยพี่วาดเลือกของเสร็จแล้วหรือคะ” อัปสรณาถาม ตั้งใจจะเลยใบหน้าถ่มทิ้งและเสียงเข้มติดหูของพี่ชายไปอย่างไม่ไยดี

“จะไปไหนมาไหนทำไมไม่บอกไม่กล่าว ไม่คิดว่าพี่จะร้อนใจหรือไร” อนิลบลกวาดตามองใบหน้าหมดจดทั้งสองสลับกันไปมาตุๆ

“ก็...”

อัปสรณาตั้งท่าจะแย้งต่อ ทว่าศกุนตลากลับดึงแขนเอาไว้เสียก่อน อัปสรณาหันมาสบตาคนที่สายหน้าให้เธอแล้วก็ได้แต่จำยอมสงบปากสงบคำ หันไปมองใบหน้าถ่มทิ้งของพี่ชายแล้วเอ่ยขอโทษเสียงแผ่ว

“ขอโทษค่ะ เราสองคนแค่ไม่อยากจะรบกวนเวลาส่วนตัวของพี่เขา”

ทว่าอนิลบลยังคงมองด้วยสีหน้าเรียบเฉย ไร้รีไรวางจะรับคำขอโทษ

นั่น ศกุนตลาจึงขยับตัวเข้าไปใกล้แล้วยกไม้เสียบเกล็ดน้ำแข็งขึ้น

อนิลบลหุลุปตามองเกล็ดน้ำแข็งสีหวานตรงหน้าก่อนจะเงยหน้าขึ้น สบดวงตากลมโต ศกุนตลายิ้มหวานแล้วพยักหน้า ใช้มืออีกข้างชี้เกล็ดน้ำแข็งในมือ

ถึงแม้ว่าอารมณ์ขุ่นเคืองจะยังไม่จางหาย แต่อนิลบลก็ไม้อาจเมินน้ำใจของหญิงสาวตรงหน้า ชายหนุ่มค่อยๆ ลดใบหน้าลงจับเกล็ดน้ำแข็งอัดแท่งจากมือของศกุนตลาหนึ่งคำ ก่อนจะเปลี่ยนไปจับเกล็ดน้ำแข็งหวานในมือของอัปสรณาที่ยื่นมารอทำอยู่ก่อนแล้ว

“ภาเหิน้อยเหลือเกิน อยากกลับบ้านไปเอนหลังแล้วละ” อัปสรณาว่าหลังจากเกล็ดน้ำแข็งหวานในมือหมด

“ดีเหมือนกัน ท้องอิมพีก็ชักอยากงีบสักตื่น” อนิลบลตอบ จากนั้นจึงเดินนำน้องสาวทั้งสองไปยังรถที่จอดอยู่ไม่ไกล

‘ปักษาขอโทษนะคะที่ทำให้พี่เวหาเป็นห่วง วันนี้เป็นปักษาเองที่ดื้ออยากไปดูผ้า ทั้งที่เณียบอกให้รอพี่เวหาก่อน’

อนิลบลอ่านข้อความบนกระดาดที่วางอยู่บนหัวนอนข้างเตียงแล้วอมยิ้ม

“ไม่เจอกันแค่นี้เดียว ปักษาก็ตกเป็นทนายทความแสนสั่นของเณยาไปเสียแล้ว”

ชายหนุ่มเอนตัวลงนอนบนเตียง ดึงหมอนข้างที่ศกุนตลาเพิ่งปักปลอกสวมให้ใหม่มากอดแล้วหลับตาลง ส่วนศกุนตลา หลังจากที่ได้เอนนำกระดาดมาวางบนหัวเตียงของพี่ชายแล้ว ก็ชวนอัปสรณาไปปูเสื่อนอนเล่นในสวนข้างบ้าน

ในขณะที่หนึ่งหนุ่มสองสาวบ้านวงศ์คณานต์กำลังพักผ่อนกันอย่างสุขกายสบายอารมณ์อยู่นั้น อีกหนึ่งสาวที่บ้านถ้ำแก้ววนกลับปาดหน้าหอมกระแทกกระຈักไ้ะวางเครื่องสำอางจนแตกกระจายเพื่อระบายอารมณ์

“ยายเติ๊กบ้า คอยดูเถิด มันแต่งกับเวหาเมื่อไหร่ มันจะเฉดหัวแก
สองคนออกจากบ้าน”